

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

РеВ2 879/2022
01.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина Штрпце, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4570/21 од 18.11.2021. године, у седници већа одржаној 01.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4570/21 од 18.11.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 305/20 од 08.07.2021. године, а одбија захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 40.661,53 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 305/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, на име накнаде штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде, исплати укупан износ од 44.460,09 динара и то појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, исплати укупан износ од 21.347,59 динара (погрешно наведено 50.104,43 динара) и то појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од

58.507,00 динара, што уколико тужена не учини у наведеном року обавезује се да плати законску затезну камату од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4570/21 од 18.11.2021. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године, исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, као и његов захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена одредбом члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на неодређено време, у звању виши референт, распоређен решењем тужене на пословима Решењем тужене од 01.07.2010. године, утврђен му је коефицијент од 8,85, као и да ће се обрачун и исплата плате вршити (уз увећање коефицијента за остварни радни стаж) са увећањем од 50% према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године. Решењем туженог од 26.03.2019. године, тужиоцу је утврђен коефицијент 8,85 увећан по основу сложености и одговорности послова за додатних 1,20 тако да је укупан коефицијент 10,05 (уз утврђени додаток на плату у висини од 0,4% по основу минулог рада) са увећањем за 50% у складу са наведеним Закључком Владе РС. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђени су појединачни износи за спорни период од 01.04.2017. године до 01.01.2020. године (у две варијанте) у висини разлике између минималне зараде и основне зараде која је тужиоцу исплаћивана без увећања по Закључку Владе РС у износу од 44.460,09 динара, као и висина разлике на име тзв.“косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде у износу од 21.347,59 динара (прва варијанта) и тужбени захтев је прецизиран у складу са овом варијантом налаза и мишљења вештака. По другој варијанти нема разлике у заради коју тужилац потражује, јер је зарада коју је тужилац примио са „косовским додатком“ већа од минималне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да је тужени као послодавац тужиоцу у спорном периоду исплаћивао зараду у мањем износу у односу на припадајућу у висини минималне зараде, без увећања за “косовски додатак“ од 50% на месечном нивоу, а што за последицу има основаност тужбеног захтева.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Како је преиначена другостепена пресуда и одбијена жалба туженог, то је потврђена и одлука о трошковима првостепеног поступка, а одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му на основу чланова 153, 154. и 163. став 2. ЗПП, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који обухватају трошкове на име: састава ревизије 18.000,00 динара према тарифном броју 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), као и на име судских такси за ревизију 9.064,61 динара и ревизијску одлуку 13.596,92 динара, одмерено према тарифном броју 1. и 2. таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15). Тужиоцу не припадају трошкови опредељени у одговору на жалбу зато што ти трошкови нису били потребни радни вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Како трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, применом члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић